

به قول نماینده مردم ساری در مجلس: چطور می‌خواهیم مردم را به استفاده از حمل و نقل عمومی تشویق کنیم در حالی که خودمان این کار را نمی‌کنیم؟

می‌شود استقبال عمومی از ناوگان وسایل حمل و نقل عمومی کم شود.

از ترم سوم دانشگاه فردوسی بود که با ماشین شخصی مادرم به دانشگاه رفتم و الان دو ترم می‌شود که سوار تاکسی نشدم. شاید دلایلش این باشد که خیلی از هم‌دانشگاهی‌های من ماشین شخصی دارند. اول یک طورهایی برایم ارزش یا پرستیژ داشت. بعد دیدم که انگار اگر خودت خودرو نداشته باشی، یک فشاری باید تحمل کنی. فشار اجتماعی، حالتی از سرزنش. نمی‌دانم چطور بگویم، شما ندیدید که به استفاده‌کنندگان از وسایل نقلیه عمومی یک برچسب منفی بزنند؟

برخی از رانندگان تاکسی رفتارهای تندی دارند. غیر از اینکه گاهی بد هم رانندگی می‌کنند و بوق زدن‌های بی‌مورد و ترمز کشیدن ناگهانی دارند، بخاطر کرایه‌ها با ما خیلی تند حرف می‌زنند، حتی اشتباهی که در پرداخت باقی مانده پول دارند، نداشتن همیشگی پول خرد است. خودم که اصلاً رغبتی برای استفاده از تاکسی ندارم.

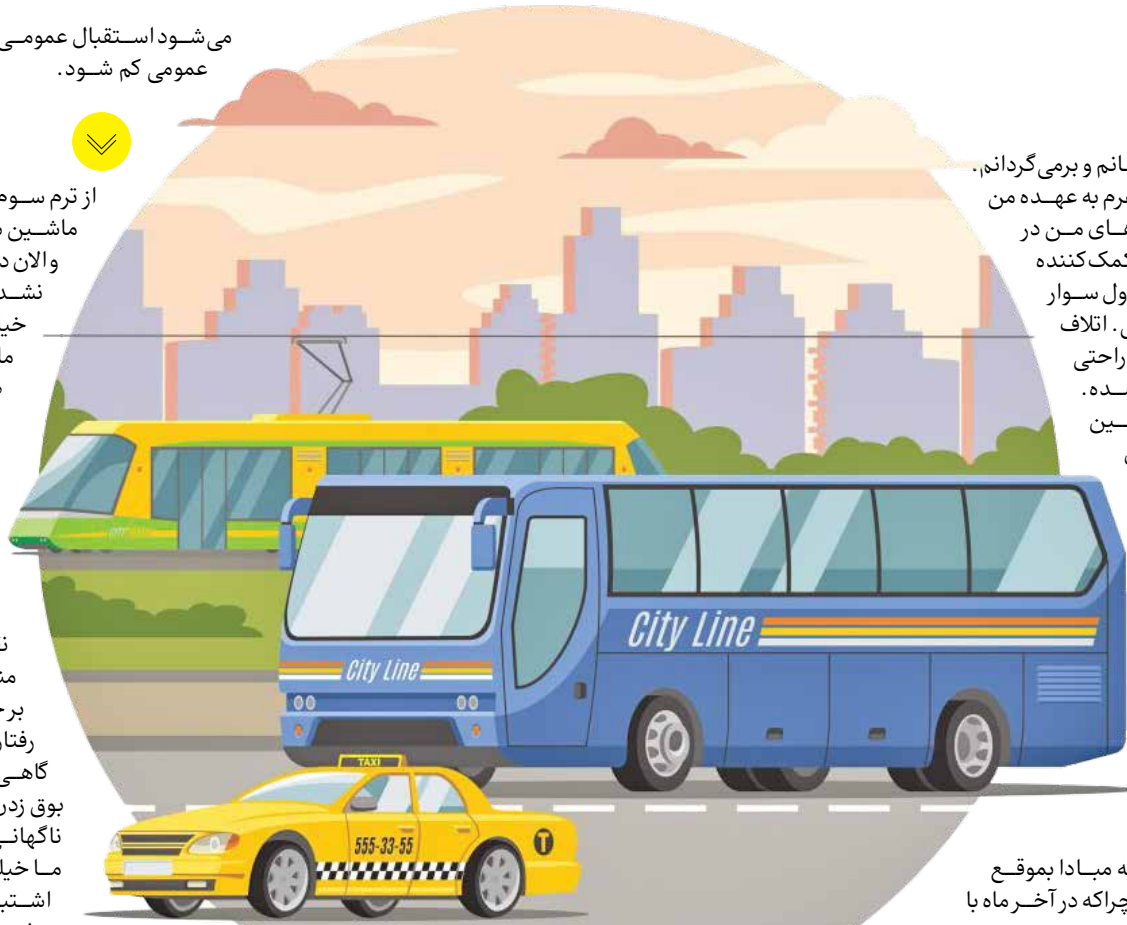
به نظر من، رانندگان می‌توانند با برخورد خوب و لبخند، خوش رفتاری را در جامعه رواج دهند. همان طور که من مسافر باید مراعات حال راننده را بکنم، راننده هم با توجه به شغلی که دارد باید هر لحظه و هر آن خود را برای تحویل باقی مانده پول مسافر آماده کند و همیشه پول خرد آماده داشته باشد. فرهنگ استفاده از وسایل حمل و نقل عمومی و صحبت نکردن با تلفن همراه هم خیلی مهم است یا انتظار داریم که رانندگان تاکسی حداقل امکان از سیگار کشیدن در ماشین خودداری کنند. استفاده نکردن از سیگار در تاکسی و اتوبوس و محیط‌های سر بسته تا حدودی فرهنگ سازی شده است ولی باز نیاز به فرهنگ سازی دارد.

متأسفانه برخی از مسافران با بد نشستن و مراعات نکردن حریم‌ها باعث اذیت دیگران هم می‌شوند. در این مواقع بشدت کلافه می‌شدم.

خودروهای دولتی در سطح شهر تهران زیاد است که عمدتاً تک‌سرنشین هستند. متأسفانه این تصور وجود دارد که قشر متوسط به پایین از وسایل حمل و نقل عمومی استفاده می‌کنند و کسانی که از نظر اقتصادی توانمند نیستند، مترو و اتوبوس سوار می‌شوند. تصور کنید اگر ۲۰۰ نفر از میان مسئولان یا نمایندگان مجلس از خودرو شخصی استفاده نکنند و به جای آن سوار تاکسی، مترو یا اتوبوس شوند چقدر حجم خودروها کمتری شود. این کار، آثار خوبی هم در جامعه برجای خواهد گذاشت و موجب ترغیب مردم به استفاده از وسایل حمل و نقل عمومی می‌شود.

استفاده مسئولان از وسایل حمل و نقل عمومی موجب تقویت اعتماد عمومی می‌شود و به علاوه نشان دهنده امنیت اجتماعی هم خواهد بود.

به قول نماینده مردم ساری در مجلس: چطور می‌خواهیم مردم را به استفاده از حمل و نقل عمومی تشویق کنیم در حالی که خودمان این کار را نمی‌کنیم؟

انتظارش را داشتیم کم می‌کند.

بچه‌ها را خودم به مدرسه می‌رسانم و برمی‌گردانم. خریدها هم به دلیل شغل شوهرم به عهده من است. به نظرم این رفت و آمدهای من در افزایش سطح فعالیت بدنی ام هم کمک‌کننده است. تا جایی که اتوبوس باشد، اول سوار اتوبوس می‌شویم. بعد هم تاکسی. اتلاف وقت هم ندارد. امروز سرعت و راحتی ماشین‌های عمومی بیشتر و بهتر شده. همین که مجبور نیستیم ماشین بخریم، در مقایسه با کرایه اتوبوس با قیمت بنزین، مشکل جای پارک و استهلاک ماشین شخصی هم نداریم خوب است. علاوه بر این، استفاده کمتر از اتومبیل‌های شخصی باعث حفظ سلامت محیط، سلامت افراد و آلودگی کمتر هوا هم می‌شود.

هر روز صبح که به سرکار می‌روم نگرانی و استرس دارم که مبادا بموقع نرسم و کارت خود را بموقع نزنم، چراکه در آذرماه با کسری ساعت کار مواجه می‌شوم.

هرچند در سال‌های اخیر تلاش‌های زیادی برای توسعه حمل و نقل عمومی انجام شده و خطوط ریلی و تعداد اتوبوس‌ها نیز افزایش یافته، اما متقابلاً به دلیل افزایش جمعیت تهران و مهاجرت بسیاری از شهروندان به پایتخت، ازدحام مسافر هم زیاد شده، به طوری که بسیاری از مواقع شده که برای سوار شدن به مترو آنقدر جمعیت زیاد است و به یکدیگر فشار می‌آورند که درهای مترو بسته می‌شود و مجبورم که تا آمدن قطار دیگر صبر کنم که همین مسأله باعث اتلاف وقت و دیر رسیدن به محل کار می‌شود. راهی جز زودتر حرکت کردن ندارم.

محل کار من در نقطه‌ای از تهران واقع شده که با مترو به

راحتی می‌توانم تردد کنم و به محل کارم برسم، اما متأسفانه ایستگاه مترو از محل زندگی من فاصله زیادی دارد و مجبور هستم که برای رسیدن به اولین ایستگاه مترو، تاکسی بگیرم و هزینه‌ای صرف کنم و تازه اگر بموقع هم به ایستگاه مترو برسم مدت زمانی را هم باید در آنجا صرف کنم تا واگن خالی بیاید و سوار شوم، چرا که واگن‌هایی که به خانم‌ها اختصاص داده‌اند یک واگن در ابتدای مترو و یک واگن در انتهای مترو است و با توجه به ازدحام جمعیت غالباً موفق نمی‌شوم بموقع سوار شوم و به محل کارم برسم، به همین دلیل ترجیح می‌دهم طرح ترافیک بخرم و از وسیله نقلیه خودم برای رسیدن به کار استفاده کنم.

مغازه من از خانه فاصله زیادی دارد، صبح زود هم باید مغازه را باز کنم تا سفارش‌هایی را که دادم تحویل بگیرم و به کامیون‌ها، وانت‌ها و خودروهایی که در انتظارند تا کالاهای سفارشی‌ام را تحویل دهند جوابگو باشم، اصلاً نمی‌توانم ریسک به خرج بدهم و از خودرو شخصی استفاده نکنم و دیر برسم.

ولی به نظرم علاوه بر مسأله بموقع رسیدن به مقصد، عوامل دیگری هم وجود دارد که آدم‌ها را از استفاده و به کارگیری وسایل حمل و نقل عمومی باز می‌دارد از جمله اینکه برخی از تاکسی‌های درون شهری هنوز پراپد هستند که امکان نشستن سه نفر در کنار هم مخصوصاً برای بانوان با بچه وجود ندارد و با مشکلاتی مواجه می‌شوند، مشکلی که همسر خودم در رفت و آمدها دارد همین است.

طراحی برخی از اتوبوس‌های بی‌آرتی هم به گونه‌ای است که در بخش بانوان صندلی‌های کمی وجود دارد و اکثر بانوان باید تمام طول مسیر را ایستاده طی کنند و دست کودک را هم نگه دارند. این مسأله برای افراد سالمند و بیمار یا معلول با مشکلات بیشتری هم همراه است. این نوع عدم تجانس فرهنگی خودرو با شهروندان باعث

